

בעניין:

1. אבו חמידה, ת"ז _____ תושבת הרשות הפלסטינית, מבית-לחם
2. אבו חמידה, ת"ז _____ קטין, באמצעות אמו, העותרת 1
3. אבו חמידה, ת"ז _____ קטין, באמצעות אמו, העותרת 1
4. אבו חמידה, ת"ז _____ קטין, באמצעות אמו, העותרת 1
5. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר**

ע"י ב"כ עוה"ד נירית היים (מ"ר 48783) ו/או עידו בלום (מ"ר 44538) ו/או עביר גיבוראן-דקואר (מ"ר 44346) ו/או יותם בן הלל (מ"ר 35418) ו/או חוה מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ"ר 37566) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

1. **המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית**
2. **מתאם פעולות הממשלה בשטחים**

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם:

א. מדוע לא יתירו את חזרתם של העותרת 1 ושלושת ילדיה (העותרים 2-4) (להלן: **העותרים**) מרצועת עזה לביתם אשר בבית-לחם.

ב. מדוע לא ישיבו לפניות המופנות אליהם בכתב ובתוך זמן שלא יעלה על 45 ימים, כדין.

בן זוגה של העותרת 1 (להלן: **העותרת**) הורחק במאי 2002 על ידי ישראל לרצועת עזה במסגרת הסכם בחסות בינ"ל, בסיום פרשת התבצרותם של פלסטינים בכנסיית המולד בבית-לחם. מאז שוהה בעלה של העותרת ברצועת עזה בעל-כורחו ואילו העותרת נוהגת להיכנס לרצועה עם ילדיה על מנת לבקרו.

בקשה לדיון דחוף

בית המשפט מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה, נוכח ניתוקם הכפוי של העותרים מביתם בבית-לחם ומניעת חזרתם לגדה המערבית; נוכח אי מענה לבקשת העותרים, לקבל היתר כניסה לישראל לצורך מעברם בחזרה לגדה המערבית משך למעלה מארבעה חודשים; נוכח מצבו הרפואי הקריטי של אביה של העותרת, אשר עבר צינתור לפני כחודש ימים.

הצדדים

1. העותרת היא פלסטינית המתגוררת בבית-לחם ונשואה למר _____ אבו חמידה (ת"ז _____), אף הוא מבית-לחם. בני הזוג נשואים מאז שנת 1999 ולהם שלושה ילדים קטינים (העותרים 2-4): _____ בן ה-8, _____ בן ה-7, ו_____ בן ה-4.5.
2. בתאריך 10.5.2002 הורחק מר אבו חמידה מביתו בבית-לחם שבגדה המערבית אל רצועת עזה. הרחקה כפויה זו נעשתה במסגרת הסכם, בחסות בינ"ל, שנועד לסיים את משבר התבצרותם של פלסטינים בכנסיית המולד. טיבו של ההסכם אינו ידוע ומעולם לא פורסם. תוצאתה של הרחקה זו ידועה בחלקה: מר אבו חמידה רשאי להתגורר רק ברצועת עזה, בדומה למי שמקום מגוריו תוחם.
- העותרים נותרו בביתם בבית-לחם, מתוך תקווה כי בסופו של דבר יימצא פתרון לסוגיית המגורשים ומר אבו חמידה ישוב הביתה. בינתיים, נוהגים העותרים מזה כמה שנים, להיכנס לרצועת עזה על מנת להיות שם עם מר אבו חמידה ולחזור לביתם בגדה.
3. למעלה מן הצורך יצוין, כי אביה של העותרת, מר _____ אלחאג (ת"ז _____), אשר סובל מליקוי בתפקודי ליבו, עבר בתאריך 20.3.09 צינתור בבית חולים בירדן וכעת הוא שוהה בבית-לחם. העותרים ומר אלחאג לא התראו מזה כשנה וחצי וכעת, לאור מצבו הבריאותי, כשמר אלחאג נוטל תרופות, סובל מכאבים ומצבו עדיין מוגדר קריטי (בין היתר בשל אי ספיקת לב דרגה 4), מבקשים העותרים, ביתר שאת ובדחיפות, לחזור לבית-לחם, על מנת לעמוד לצידו.
- העתק מן המסמכים בדבר מצבו הרפואי של מר אלחאג מצורף ומסומן ע/1.
4. העותרת 5 (להלן – **המוקד להגנת הפרט או המוקד**), היא עמותה הפועלת לקידום זכויות האדם בשטחים הכבושים.
5. המשיב 1, הוא המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, מטעם מדינת ישראל, המחזיקה בגדה המערבית תחת כיבוש צבאי מזה למעלה מארבעים שנה. המשיב 1 הוא בעל הסמכות להתיר את מעברם של פלסטינים אל הגדה וממנה.
6. המשיב 2, מתאם פעולות הממשלה בשטחים, הוא האחראי על יישום מדיניות ישראל בגדה המערבית וברצועת עזה, וממונה, בין היתר, על מינהלת התיאום והקישור לרצועת עזה.

התשתית העובדתית

ביקורי בני משפחות מורחקי כנסיית המולד

7. ההסדרים הנוגעים לביקורי משפחות מורחקי כנסיית המולד ברצועת עזה, התגבשו במסגרת בג"ץ 10677/04 **נופה אלעביאת נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית** מתאריך 27.12.04 (לא

פורסם) (להלן: **בג"ץ אלעביא**). באותו מקרה דובר בזוג הורים מבוגרים, אשר ביקשו לבקר את בנם אשר גורש לרצועה במסגרת פרשת ההתבצרות בכנסיית המולד.

8. במסגרת העתירה התחייבו המשיבים לאפשר לבני משפחה של אדם שהורחק על-ידי רשויות הביטחון לרצועה, לבקרו בכפוף לכך כי אין מניעה ביטחונית פרטנית לביקור. הדברים עוגנו בפסק הדין, כדלקמן:

כל תושבי איו"ש, אשר קרובי משפחותיהם מדרגה ראשונה הורחקו לאזח"ע במסגרת ההבנות שהושגו בחסות בינ"ל בעקבות המצור על כנסיית המולד באפריל 2002, יוכלו להגיש בקשות פרטניות לבקר באזח"ע, אשר, בכפוף לאבחון פרטני של גורמי השב"כ והיעדר מניעה ביטחונית, ובכפוף להיעדר סגר כללי באיו"ש או באזח"ע המונע יציאה/כניסה גם של תושבים המחזיקים בהיתר תקף, תאושרנה. פניות מסוג זה יטופלו בהקדם, כפי שמטופלות כלל הפניות של תושבי האזור המבקשים לצאת לישראל; (ההדגשה הוספה).

העתק פסק הדין מיום 27.12.04 מצורף ומסומן ע/2.

9. יצוין, כי בשל נסיבותיו המיוחדות של העניין, ובהכירה בייחודה של הסיטואציה בה גורש אדם על ידי הרשויות מביתו לרצועת עזה, התחייבה המדינה לאפשר לבני משפחותיהם של מורחקי כנסיית המולד לבקרם ברצועה ולחזור לביתם בגדה, בכפוף למספר סייגים, כאמור לעיל.

10. יובהר כי גם לאחר שנסתיימה המלחמה האחרונה ברצועת עזה ("מבצע עופרת יצוקה"), הודיעה המדינה כי לא שינתה מעמדתה העקרונית בעניין זה:

באת כוח המדינה הודיעה כי לא שינתה מעמדתה העקרונית לפיה יאפשרו מפגש למשפחותיהם של אותם אנשים שהורחקו על פי ההסדר בפרשת ההתבצרות בכנסיית המולד, אבל עמדה זו היא תלוית נסיבות.

(בג"ץ 5263/08 **אלהרימי נ' מפקד כוחות הצבא בשטחים**, מתאריך 11.2.09 (לא פורסם)).

מעבר פלסטינים מרצועת עזה לביתם בגדה המערבית בעת האחרונה

11. בתאריך 20.1.09, יצאו מרצועת עזה וחזרו לביתם בבית-לחם, הגב' _____ אלעביאת וחמשת ילדיה, לאחר ביקור אבי המשפחה (גם הוא ממגורשי כנסיית המולד) ברצועת עזה (ראו: בג"ץ 7260/08 **אלעביאת נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית**).

12. בתאריך 22.2.09, יצאה מרצועת עזה וחזרה לביתה בטול כרם, הגב' פתחיה תלאתני (ת"ז 908080922), לאחר ביקור בתה ברצועת עזה.

13. בתאריך 29.3.09, יצאו מרצועת עזה וחזרו לביתם ברמאלה, הגב' עביר אבו-חוצה ושני ילדיה, לאחר ביקור אבי המשפחה ברצועת עזה (ראו: בג"ץ 8181/08 **אבו-חוצה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית**).

14. בתאריך 5.4.09, יצאו מרצועת עזה וחזרו לביתם ביריחו הגב' נוהא אבו לוז (ת"ז 410818728) ושני ילדיה.

ביקורי העותרים ברצועת עזה מאז שנת 2005

15. בחודש מאי 2005, לאחר שהייה רצופה ברצועה במשך שנה, פנתה העותרת בבקשה לתיאום מעברה עם ילדיה לגדה, על מנת להשתתף בחתונת אחיה. לאחר שאושרה בקשתם, יצאו בתאריך 26.7.05 מרצועת עזה.

16. בתחילת חודש אוקטובר 2005 פנתה העותרת למת"ק הפלסטיני והגישה בקשה לחזור ולהיכנס לרצועת עזה עם 3 ילדיה, על מנת לבקר את בעלה. לאחר שאושרה בקשתם, נכנסו בתאריך 3.11.05 לרצועת עזה.

17. בחודש אפריל 2006 העבירה העותרת באמצעות הקישור הפלסטיני ברצועת עזה בקשה לתיאום מעברה עם ילדיה מרצועת עזה לגדה על מנת לבקר את אביה, לאחר שעבר ניתוח להשתלת כליה. לאחר שאושרה בקשתם, יצאו בתאריך 13.8.06 מן הרצועה.

18. בחודש ינואר 2007 נכנסו העותרים לרצועת עזה ושהו שם כחודשים וחצי. בתאריך 20.3.07, יצאו מרצועת עזה בדרכם חזרה לגדה.

19. בתאריך 15.7.07 הגישה העותרת בקשה במת"ק עציון להסדרת כניסתה עם ילדיה לרצועה. לאחר שאושרה בקשתם, נכנסו בתאריך 8.11.07 לרצועה עזה.

מיצוי ההליכים

20. בתאריך 12.10.08 הפנתה העותרת, באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, בקשה כי תותר כניסתה לישראל, לצורך מעברה עם ילדיה בחזרה לביתם בבית-לחם. מנציגי הוועדה האזרחית הפלסטינית, נמסר לעותרת בתאריך 15.10.08, כי בתאריך 12.10.08, חייל בשם אמיר קיבל את הבקשה בצד הישראלי.

העתק אישור הוועדה האזרחית הפלסטינית על העברת הבקשה מצורף ומסומן ע/3.

21. בתאריך 29.10.08 פנתה נציגת המוקד להגנת הפרט, בשמם של העותרים, אל המוקד ההומניטארי במת"ק עזה, ובשיחת טלפון נמסר לה על ידי חיילת בשם קטי, כי בקשתה של העותרת "בטיפול" משרד היתרים.

22. בתאריך 6.11.08 פנו העותרים, במכתב אל המוקד ההומניטארי אשר במת"ק עזה וציינו כי על אף הזמן שחלף, טרם ניתן מענה לבקשתם.

העתק המכתב מתאריך 6.11.08 מצורף ומסומן ע/4.

23. בתאריך 10.11.08 נמסר לנציגת המוקד להגנת הפרט, בשיחת טלפון שערכה עם חייל בשם רועי מהמוקד ההומניטארי אשר במת"ק עזה, כי הבקשה בטיפול ולכשתאושר, תימסר התשובה באמצעות נציגי הוועדה האזרחית הפלסטינית.

24. בתאריך 24.11.08 נמסר לנציגת המוקד להגנת הפרט, בשיחת טלפון שערכה עם חיילת בשם קטי מהמוקד ההומניטארי אשר במת"ק עזה, כי לא ניתן להתיר את כניסתם של העותרים מן הרצועה לישראל, היות ומוטל סגר מוחלט על הרצועה (מאז תאריך 5.11.08). עוד הוסיפה קטי, כי אין מדובר בהתנגדות ביטחונית, אך על מנת שיוכלו לחזור לגדה, על העותרים להגיש את בקשתם בשנית באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית.

25. במכתב מתאריך 26.11.08 פנו העותרים אל רמת"ק עזה, אל"מ משה לוי, וביקשו את התערבות הרמת"ק בטיפול בעניינם, הן נוכח התמשכות זמן בלתי סבירה בטיפול בבקשתם והן נוכח הדרישה הבלתי סבירה, להגיש את בקשתם בשנית באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית.

העתק המכתב מתאריך 26.11.08 מצורף ומסומן ע/5.

26. תשובה בכתב למכתבם של העותרים מתאריך 26.11.08 לא התקבלה והעיכוב בטיפול נמשך.

27. בשיחת מעקב אחר סטאטוס הטיפול בבקשה לאחר המלחמה ברצועה ("מבצע עופרת יצוקה"), נמסר לנציגת המוקד להגנת הפרט, בתאריך 5.3.09, על ידי חיילת בשם יסמין מהמוקד ההומניטארי אשר במת"ק עזה, כי בקשתם של העותרים "בטיפול" ומחכה לאישור הרמת"ק.

28. בתאריך 22.3.09 שוב פנו העותרים במכתב אל המוקד ההומניטארי אשר במת"ק עזה.

במכתב תוארה השתלשלות האירועים והעובדה כי במשך חודשים ארוכים טרם ניתן מענה לבקשת העותרים. כמו כן צויין, כי אביה של העותרת אושפו בבית חולים בירדן עקב בעיות בתפקודי לבו. בהתחשב ברצונם של העותרים לעמוד לצידו של אביה של העותרת בעקבות ההתדרדרות במצבו הבריאותי, כמו גם נוכח הזמן הרב שחלף מאז הגישו העותרים את בקשתם, ביקשו שוב, כי יונפק לעותרים היתר כניסה לישראל לצורך מעברם בחזרה לגדה, בהקדם האפשרי.

העתק המכתב מתאריך 22.3.09 מצורף ומסומן ע/6.

29. במכתב תזכורת מתאריך 31.3.09, שוב נתבקשו המשיבים להנפיק היתר כניסה לישראל לצורך מעברם של העותרים מן הרצועה לגדה. במכתב צויין כי אביה של העותרת שוחרר מבית החולים לאחר שעבר צינתור והוא שוהה כעת בביתו. לאור האמור ועל מנת שהעותרים יוכלו לשהות עם אביה של העותרת לאחר הניתוח שעבר, לסייע לו, לתמוך בו ולעודדו, ביקשו כי עניינם יטופל בהקדם האפשרי.

העתק המכתב מתאריך 31.3.09 מצורף ומסומן ע/7.

30. עד למועד הגשתה של העתירה, לא התקבל מענה בכתב למכתבי העותרים מתאריך 22.3.09 ו-31.3.09.

31. בתאריך 2.4.09 נמסר לנציגת המוקד להגנת הפרט, בשיחת טלפון עם קצינה בשם אירית רז מהמוקד ההומניטארי אשר במת"ק עזה, כי עניינם של העותרים (כמו גם עניינם של בני

משפחותיהם של פלסטינים נוספים ממגורשי כנסיית המולד) נמצא בטיפולו של עוזר המתפ"ש, מר שי כרמונה, וגם היא (אירית), מחכה לתשובות בעניין העותרים.

32. לאור כל האמור לעיל, לעותרים לא נותרה ברירה אלא לפנות אל בית המשפט הנכבד.

הטיעון המשפטי

החובה לפעול במהירות וביעילות והחובה ליתן מענה בכתב

33. המשיבים משתהים מזה חודשים ארוכים בטיפול בבקשת העותרים. זאת על אף האופי ההומניטארי של הבקשה ועל אף העובדה כי ענינם של העותרים מוכר למשיבים מזה שנים.

34. כלל ידוע הוא כי "החובה לפעול במהירות הראויה היא מן המושכלות הראשוניים של מינהל תקיין" (י' זמיר, הסמכות המינהלית (כרך ב, נבו, תשנ"ו), 717).

35. וכבר נפסק כי כאשר מדובר בזכויות אדם מקבל מושג "הזמן הסביר" משמעות מיוחדת (בג"ץ 1999/07 גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006, תק-על 2007(2) 551, 569 (2007)); וכי בעניינים הנוגעים לזכויות אדם -

יש מקום לצפות להסדרה מהירה יותר של העניין [...] התמשכות פגיעה בזכויות אדם מחמירה לא פעם את היקף הפגיעה ותוצאתה עלולה להיות שחיקה של הזכות כמו גם פגיעה קשה ומתמשכת בפרט.

(בג"ץ 8060/03 קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל, תק-על 2006(2) 775, 780 (2006)).

36. סעיף 2 לחוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958, מחדד חובה זו ומגדיר מסגרת זמנים ברורה, בקובעו כי חובה על עובד ציבור להשיב בכתב לפניות המופנות אליו לכל היותר בתוך ארבעים וחמישה יום. במקרים מסוימים, המנויים בחוק, נקבע כי אין חובה להשיב בתוך ארבעים וחמישה יום, אך בכל מקרה חובה להודיע למבקש בכתב בתוך ארבעים וחמישה יום את הטעמים לכך.

37. גם היועץ המשפטי לממשלה הבהיר בהנחיותיו – המחייבות את המשיבים – את החובה להשיב לפניות בהקדם האפשרי ולא יאוחר מארבעים וחמישה יום (הנחיות היועץ המשפטי לממשלה, הנחיה מס' 3.1004 – חוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958, סעיף ג.1).

הוראה מקבילה נקבעה גם בהוראות משרד הביטחון, המחייבות כמובן אף הן את המשיבים (הוראת משרד הביטחון מס' 10.06 – דפוסי התנהגות ציבורית והיבטים משפטיים בפעולות עובדי משרד הביטחון, סעיף 21).

38. אף פקודות הצבא עצמן מחייבות מענה בכתב, בהקדם ולכל המאוחר בתוך 45 יום:

פקודת מטכ"ל 08.0101 - פניות גורמים אזרחיים - חובת מתן תשובה והנמקה, קובעת בסעיף 4, כי:

חייל שקיבל פנייה בכתב מגורם אזרחי, והוא מוסמך על-פי דין לטפל בנושא הפנייה, ישיב לפונה בהקדם, אך לא יאוחר מ-45 ימים מיום קבלת הפנייה.

39. יודגש, כי בנסיבות עניינם של העותרים, ראוי ומתבקש היה כי המשיבים ישיבו לפניית העותרים תוך זמן קצר בהרבה מארבעים וחמישה יום.

אולם המשיבים לא רק שלא פעלו במהירות הראויה המתבקשת בנסיבות העניין – אלא אף המשיכו בעיכובים עד אשר חרגו אף מהזמן המקסימאלי המותר על פי הדין.

40. התנהלות זו היא בלתי סבירה, בלתי מיידתית ובלתי חוקית, וגורמת לפגיעה קשה בזכויותיהם של העותרים.

זכותם של העותרים לחופש תנועה ולכבוד

41. הזכות לחופש התנועה היא המנוע שמניע את מארג זכויותיו של האדם, המנוע שמאפשר לאדם לממש את האוטונומיה שלו, את בחירותיו. כאשר מגבילים את חופש התנועה, בייחוד כאשר מדובר בהגבלת התנועה בתוך שטחי המדינה או הישות בה אדם מתגורר נפגע אותו "מנוע", וכתוצאה מכך, אפשרויות וזכויות חדלות מלהתקיים. כבודו האדם נפגע. מכאן החשיבות הרבה שמייחסים לזכות לחופש התנועה.

42. הזכות לחופש תנועה מעוגנת בזכות יסוד במשפט הישראלי. ראו לעניין הזכות לחופש תנועה:

בג"ץ 6358/05 ואנונו נ' אלוף פיקוד העורף, תק-על 12006(1) 320, פסקה 10 (2006);

בג"ץ 1890/03 עיריית בית לחם נ' מדינת ישראל, תק-על 12005(1) 1114, פסקה 15 (2005);

בג"ץ 3914/92 לב נ' בית הדין הרבני האיזורי, תק-על 194(1) 1139, 1147 (1994).

43. הזכות לחופש התנועה מעוגנת היטב גם בדין ההומניטארי הבינלאומי. אמנת גינבה הרביעית מעגנת את חופש התנועה כזכות יסוד של מוגנים, בין בשטח כבוש ובין בשטח מדינת אויב. סעיף 27 לאמנה קובע כי מוגנים יהיו זכאים בכל הנסיבות ליחס של דרך ארץ לכבודם.

44. משפט זכויות האדם הבינלאומי, אף הוא מקור מחייב המעגן את חופש התנועה כזכות אדם בסיסית. כך קובע סעיף 12(א) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות, אשר ישראל חתמה עליה ואשררה אותה:

אדם הנמצא כחוק בתוך שטחה של מדינה זכותו, בתוך שטח זה, לנוע ולבחור את מקום מגוריו באורח חופשי.

סעיף 12 הנ"ל הינו מקור משפטי מחייב. כמקור לפרשנות, ראו גם: סעיף 13 להכרזה האוניברסאלית על זכויות האדם, וסעיף 2 לפרוטוקול הרביעי מ-1963 לאמנה האירופית בדבר זכויות אדם.

45. לפלסטינים תושבי הרשות הפלסטינית הזכות לחופש תנועה בין חלקי ארצם, ובכלל זה בין רצועת עזה לגדה המערבית, מתוך ראייתם של שטחי הרשות כיחידה טריטוריאלית אחת.

ראו לעניין הכרת מדינת ישראל ברצועת עזה והגדה כיחידה טריטוריאלית אחת:

סעי' 5 ל"הצהרת העקרונות" מיום 13.9.93, החתומה על ידי ישראל ואש"ף;
סעי' 23(6) להסכם עזה יריחו, "הסכם קהיר", שנחתם על ידי ישראל ביום 4.5.94;
סעי' 11(1) להסכם הביניים, שנחתם על ידי ישראל בבית הלבן ביום 28.9.95;
סעי' 1(2) לנספח הראשון בהסכם הביניים, סידורי ביטחון;
המנשר בדבר יישום הסכם הביניים (מנשר מס' 7);
הסכם המעברים בין מדינת ישראל לרשות הפלסטינית מיום 15.11.05;
בג"ץ 7015/02 עג'ורי נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, תק-על 2002(3), 1021 (2002);
בג"ץ 7052/03 עדאלה נ' שר הפנים, תק-על 2006(2) 1754 (2006).

46. המשיבים, המחזיקים בסמכות הבלעדית להתיר את המעבר והתנועה בין שני שטחי הרשות הפלסטינית - הגדה המערבית ורצועת עזה - מתעלמים שוב ושוב מבקשותיהם של העותרים להתיר את שובם לביתם בבית-לחם, ובכך פוגעים באופן קיצוני ופסול בחופש התנועה של העותרים, בזכותם לנוע בין חלקי ארצם ובזכותם לשוב לביתם.

סיכומם של דברים

47. כל שמבקשים העותרים הוא לצאת מרצועת עזה לאחר ביקור אבי המשפחה שם, ולשוב לביתם שבבית-לחם.

48. המשיבים מסרבים לדון בבקשתם זה למעלה מארבעה חודשים, תוך שהם מציבים בפניהם מכשולים בירוקרטיים שונים, בניסיון להתנער מחובתם להתיר לעותרים לשוב לביתם.

התנהלות זו הינה בלתי סבירה, בלתי ראויה ומנוגדת לחובותיהם של המשיבים, הן מכוח המשפט הבינלאומי והן מכוח המשפט המינהלי והחוקתי הישראלי.

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד ברצועת עזה ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפוי הכוח שאף הוא ניתן בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותרת לבין באי כוחה.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיבים, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיבים את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.